

a tudományokat előbb magunkévá kell tenni és a keresztény szociális elvektől vezetett ifjú pionir munkása lesz egy másik társadalmi rendnek, a hivatásrendi államnak, mely kiküszöböli az erkölcsstelen kapitalista rablógazdálkodást és kenyeret, tisztességes megélhetést ad.

A kérdésnek ilyen irányban való megoldása feltétlenül magára fogja vonni nemcsak a megszállás alatt levő magyar kisebbségek, hanem a régi országhatárokon belül élő nemzetiségek figyelmét és rokonszenvét is. Nagyon jól tudjuk, hogy a cseh rádió naponként szórja szét a világba a magyarországi nyomorról és munkanélküliségről szóló híreket, hogy így vegye el a területén lakó tót és magyar kisebbségek kedvét egy újbóli magyar impérium gondolatától.

Ehez a kérdéshez szorosan csatlakozik a másik: a Csonkamagyarországon élő kisebbségek problémájának megoldása. Mert, hogy ez probléma, azt a napjainkban történő számtalan eset bizonyítja. Ilyen az egyik Szeged környéki sváb faluban nem régen megtörtént eset is, ahol az egyik sváb gazda a németkörben nagy társaság előtt megvert egy tanítót, mert az — horribile dictu — azt merete mondani, hogy mégsem járja Németországból való tanítónő segítségével szítani Nagy-Germánia gondolatának tüzét abban a községben, amelyik nekik hazát, oltalmat és kenyeret adott akkor, amikor ősök a nem minden valószínűséget nélkülöző éhség és nyomor elől egy batyúval ide megérkeztek. És ennek a tanítónak — aki különben maga is sváb, de megértette a hálának és az ehhez a földközösséghez való tartozás parancsszavát — még a mai napig sem adták elégtételt.

Igenis, meg kell oldani a több, mint száz év óta megoldatlanul maradt és most is égető magyarországi kisebbségek problémáját. Hatalmi eszközök alkalmazása ilyen esetekben nem fér össze a magyar mentalitással, s így egyedüli eszközünk a kulturális meggyőzés, illetve hangulatkeltés a magyar impérium mellett.

Hogyan érhetjük el ezt mi — tette fel a kérdést Miklósi László senior. Csak úgy, ha az illető kisebbség nyelvén szólva közéljük meggyünk, kulturelőadások és más ilyen alkalmakkor megmagyarázzuk ennek a népnek, hogy e föld iránt — mely neki otthont adott — hálával tartozik. S végső esetben, ha lázítóktól felzaklatott fantáziájuk nem hajlik a jó szóra, meg lehet mondani azt is, hogy

KORDA rt. fiókja Szeged,

Gróf Apponyi Albert utca 20. sz.

Iskolai pepita füzetek 40 1/—12, 80 1/—20, 100 1/—24 f.

ha nem tetszik a magyar impérium, még mindig vissza mehet oda, honnan ősök idejöttek, de a földet, az oltalmat, a kenyeretadó házat ne akarják megrabolni, mert ezt a földet magyar vér szerezte és fogja megtartani.

Ilyen irányú propaganda munkához, — amely szent nemzeti munka is — azonban tudni kell a kisebbségek nyelvét. Meg kell tanulnunk nekünk, szegedieknek szerbül, románul és németül és e nyelvek birtokában ellensúlyoznunk kell a szerb és román pópa, azután a vándor német diákok agitátor és lázító munkáját.

Az egyetemi ifjúság akkor fog hivatásának igazi magaslatára emelkedni, ha a szónoklatok és frázisok mezejéről erre az annyira elhanyagolt területre lép és hazafiságát, nemzeti érzését aktivitásban concretizálja. Mert ne felejtjük el, nem elég a hazáért meghalni, hanem érte élni is kell tudni.

Az ifjúság számára óriási lehetőségeket nyújt e nyelvek birtoka, mert reméljük, hamar eljön az idő, amikor a kisebbségi területek papi, tanítói, orvosi, jegyzői állásainak betöltésénél eme szempontok és eme nyelvek birtoka döntő szerepet fognak játszani.

Tavalyi munkánk eredményeképpen az idén fel fog állíttatni a bolgár lektori szék. De a nyelvkurzusok megrendezésétől az idén sem fogunk eltekinteni, s a szegedkörnyéki falvakba történő kiszállásainkat kulturdélután megrendezésével fogjuk egybekötni. Meg kell próbálnunk tehát a magyar jövő megépítését úgy, hogy magunkévá tesszük a katolikus szociális és gazdasági tanításokat egyrészt és a kisebbségi kérdést a megoldás felé segítjük, úgy, hogy ezeket a népeket igyekszünk megnyerni a keresztény és magyar politikának anélkül, hogy nemzetiségüket megakarnánk ölni.

A corporatio ifjúsága lelkesen tette magáévá az új senior programját és többek hozzászólása csak megerősítette az új munka sikerébe vetett hitet.

K é p .

Csak lázas álom?
Titkos sejtelem játszik most velem
álmatlan éjszakákon?
Mert mindig látom
bársonyos szemed és fehér kezed
símit s csókodra vágyom...
Karom kitárom
epedón, neked suttogom neved
és hívó szódat várom.
De hisz' csak álom
szivárványok között
s eloszlik, mint a köd
a déli napsugáron...

Fehér Kálmán.